

[Motouzek

Tohle nikdo neopisuj, nebo dostaneš na budku. Azerbajdžánský národní umělec Mesjé Jarmila Brtajbl to opsal a ožulen byl rychle.

- Jindřich Atentát to opsal a dostal červinku.
- Jaromír Zdichinec to opsal a dostal kulhavku.
- Čeněk Vůně byl okraden, byl načnut a dostal slintavku.
- Rumuald Kosmopolitánek ... šilhavku (kapavku).

Ne, nein, Nyšt, ani náhodou!

Pozn.:

- stenografický přepis starodávného textu
- vymřelá ústní tradice
- tantrismus nejhrubšího zrna
- oddejme se tajemství:

„...Soňa jela raději vlakem. Byl to Brněnský Vrah. Pravidelný příjezd 21.30 hod. ...

Josef Hron poplácal ocelové tělo své dielelektrické žáby a vyhoupl se jí na hřbet. Rychle si přičísnul vlasy hřebínkem. Rychle jak fretka.

Vklouzl dovnitř. Pohodlně se usadil na kožené sedačce. Připoutal se řemením. Zapjal elektrické obvody a zkusil všechny funkce. Žábě se rozsvítily oči a ostře zablikaly. Přepjal na dálkové osvětlení. Vypnul. Na prdeli se jí rozsvítily červené koncovky.

Josef Hron sešlápl pedál a sedačka se s ním jala otáčet jako čamrda. Vypnul to. Zapálil si retko a potáhl nosem. Bylo mu blaze. Dokouřil, típnul a vložil do popelníčku. Sundal si rádiovku, zastrčil si ji za opasek a nasadil žlutou helmu s koženým týlem. Řemínek od hříbu zapjal pod bradou. Oči schoval za brusičské brýle. Svě dlouhé řasy upřímné. Oči šedé, hodné a zlé. ...Kurva! Kde to jenom slyšel? To snad bylo ještě v dobách, kdy ho život rudě páčil a modře hřál. Žil si tehdy jako král. Imrvére speciálkluk. Jak to jenom bylo? Snad: „...V krematoriu, v peci, hoří tímto plamenem zaprášené plíce brusičů.“

A pamatuje si taky tohle: „...Kde hledat kostely? V acetylenovém plameni. Kde najít oltáře? V bílé jiskře elektródy, při nočním sváření kolejí.“

Josef Hron zastrčil klíček do zapalování. Napíchl éterovou kapsli. Zaver gloval, zaveksloval a pomalu a s obtížemi nastartoval. Bordel a hluk. Černý kouř se s burácením valí z vejfuků. Žába fluše prdelí oheň!

A už skáče! Zelené tělo se s rachotem vznáší, žluté nohy, kaučukové bambule uhodily do dláždění a tunová rosnička letí. A hop. A skok! A ještě jeden. Hurá!!!

Josef Hron se řítí v žábě, obratně kličkuje v ulicích. Ven z města. Směr Brno. Tam je jeho dnešní cíl. Bude tam oslava životního jubilea. Životního výročí. Svatební koláče, smuteční pohoštění. Hřbitovní zákusek. Pivo z křtin. Černá

vdoví polévka. To všechno ujec! To on je ta příčina k velkolepým oslavám. K dalekosáhlým obavám. Všechno stihnul za život. Žádnou šanci nepustil.

Josef Hron v brýlích, s žlutou helmou, v žábě. A zelená žába na dálnici Praha–Brno. Co skok, to dobrých třicet metrů. Dobrých, svátečních metrů.

Už jsou za Benešovem. Tu Josef Hron uviděl v polích alej višňí. Višně! Hrome! Ty on rád.

Odbočil. Dal tam plnej knedlík. Dal tam za pět! Několika skoky dálnici, pole přskočil. I vesnici zdolal jedním mohutným žabím vzepjetím. Až psi štěkali, nemravně se lízat náhle přestali. Až báby na zápraží krhavým okem zasmějily, ze vzpomínek svědících se potácivě vymotaly a samy sebe rychle pokřížovaly.

Vlaštovky ahóój! Volá. Žába dusá v žitech, ve vojteškách... A už je tady sad. Koruny stromů, větve obtěžkané krvavými plody. Josef Hron vypnul motor, vyskočil. Protáhl se a rozepnul ledvinový pás. Povolil suspenzor. Ať si odpočinou, koule! No ne, nemám snad pravdu?

Višně jsou sladké, dají se přímo pít. Vánek šelestí v klastech. Čerí hladiny polí. Vlny bledého stříbra putují po zelených plochách.

Žába civí svýma skleněnýma očima do nebes. Je neživá. Je motorová. Ale vypadá jako živá. V tichu s praskotem vychládají horké plechy. Ze začouzeného břicha kape olej.

Tu cosi zaznělo. Jako by ozvěna v lesích. Jako by ozvěna v černých lesích vzdechla: „Přid' – Nechod'... Přid' – Nechod'.“

Josef Hron strnul, vyplivl pecku do dlaně a rozhlédl se po kraji. Bylo mu najednou divně. Podezřívavě se zadíval na mraky. Zamračil se, zavrčel na skřivánka. Tu pojednou se ozval hlas znovu. Znovu a v něm. Josef Hron naslouchal, pak zasalutoval, sklapl podpatky a odpochoval k plechovému tělu žáby. Otevřel dvířka v bočnicích a vytáhnul – velkou pitevní brašnu –. Cosi kutil, sedě na žluté noze pod žabou. Pak odešel k lesu. Za hodnou chvíli se vrátil a odvíjel za sebou provázek. Vylezl do koruny velké, staré višně a napjal ten provázek, tu režnou nit. Na konec přidělal kelímek od jogurtu. Vydýchal se, smrknul a přiložil ucho ke kalíšku. Zaposlouchal se.

Zprvu neslyšel nic. Poštourel se v uchu malíkem, až bolestí zakvíknul. Napjal provázek, opět povolil. Znovu napjal. Zasluchl vzdálené drnění větru, šum. Opatrnými pohyby ladil. Tu pojednou uslyšel valivé hučení mračen. Třesk vzdálených bouří. Vytí vzdušných roklin. Sluchem objal blankytné klenby oceánských prostorů. Naslouchal šumu a sutí zeměpásů, svištění siločar. Pomalý tlukot dračího srdce. Tlumené bzdění nebeských bestií.

Slyšel deště. Neustálé umírání atomů. Osamocný jas hvězd. Síly a časy se řítily po strmicích drahách temnou dutinou vesmíru. Žmudínské státy slyšel. Zemřelé kontinenty. Naslouchal bublání koprové máčky na plotně. Tu uslyšel dech. Sípavý, stařecký dech. Úporné chrchlání. Pískání v nose. V štětinách. Ten na druhém konci motouzu si odkašlal a do náhle nastalého ticha pravil:

Čistota půl zdraví.

Špína celý.

A dál už nic. Přišel večer. Padlo šero. Shrbená postava sedí v koruně uprostřed černého proutí. V setmělém kraji proudila a hladila tvář mírná měkkost světa. A dál už nic.

(Praha, červenec 1993)